

Svar (19/8 02)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg har bedt Energistyrelsen om at forelægge spørgsmålet for Kommissionen. Jeg vil vende tilbage til sagen, når der foreligger et svar fra Kommissionen.

Spm. nr. S 2785

Til økonomi- og erhvervsministeren (29/7 02) af:
Aase D. Madsen (DF):

»Finder ministeren, at det er uangribeligt, at Energistyrelsen som landets fremmeste sagskundskab på energiområdet, i forbindelse med etablering af et større antal barmarksværker i 1990'erne, har undladt at foretage eller anmode om følsomhedsanalyser for de pågældende værkers økonomi ved forskellige olie- og gasprisscenarier?«

Begrundelse

Ministeren anfører i besvarelsen af spørgsmål nr. S 2488, at det først i år 2000 blev praksis at foretage selskabsøkonomiske vurderinger for derved at forebygge, at nye projekter ikke fremover ville få statslige økonomiske tilskud.

Svar (19/8 02)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål S 2786 er proceduren i forbindelse med etablering af en varmeforsyningsvirksomhed, at kommunalbestyrelsen skal indsende oplysninger om den påtænkte varmeproduktion til Energistyrelsen, før kommunalbestyrelsen kan godkende, at de nødvendige anlæg etableres og drives.

Via de indsendte oplysninger sikrer Energistyrelsen, at den ønskede virksomhed ikke er i strid med de overordnede samfundsmæssige interesser.

Derimod er det virksomheden selv, det vil sige det lokale varmeværk, der kan disponere over virksomhedens driftsøkonomi og derfor også virksomheden, der er ansvarlig for det

grundlag, som denne økonomi hviler på. Kompetence og ansvar er på denne måde knyttet sammen.

Bestemmelserne om godkendelse efter varmeforsyningsloven af decentrale værker, der både producerer varme og el, blev indført i 1990 med den seneste lov om varmeforsyning. Tidligere godkendtes elforsyningsevne alene efter elforsyningsloven.

Baggrunden for ændringen fremgår af bemærkningerne til lovforslag L 60 af 7. november 1989 og var, at det blev anset som en af de kommende hovedopgaver indenfor varmeforsyningsområdet at planlægge for øget samproduktion af el og varme gennem etablering af kraftvarmeværker.

Samtidig ville de fremtidige projekter på grund af varmeforsyningens udbygning op gennem 80'erne i hovedsagen være af begrænset og lokal karakter, herunder typisk kun angå den enkelte kommunes område.

Dertil kom, at lovforslaget lagde til grund, at kommunerne gennem de forløbne 10 år havde erhvervet betydelig ekspertise med hensyn til varmeplanlægning.

På denne baggrund, fremgår det af lovbe- mærkningerne, ville lovforslaget ændre de centrale myndigheders rolle i varmeforsyningsplanlægningen fra behandling af konkrete planer mv. til primært mere generelle initiativer. Behovet for at formidle de overordnede energipolitiske målsætninger og prioriteringer til kommunerne ville i stedet blive varetaget gennem energiministerens udstedelse af retningslinier.

De centrale myndigheders detailkendskab til varmeforsyningsprojekter forudsattes således ophørt i 1990 og overført til de kommunale myndigheder.

Set i lyset af sagerne om etablering af barmarksværkerne kan der sættes spørgsmålstejn ved, om decentraliseringen og forenklingen af myndighedsbehandlingen burde have været gennemført i dette omfang, eller om de centrale myndigheder i stedet skulle have opretholdt en detaljeret gennemgang af grundlaget for de enkelte projektforslag.

Erfaringerne fra sagerne om etablering af barmarksværker peger endvidere på, at der er behov for stor robusthed i de driftsøkonomiske kalkuler om det hensigtsmæssige i at opføre et barmarksværk overfor alternative forudsætnin- ger om olie- og gasprisernes udvikling.

Med den decentrale beslutningsproces er det imidlertid uklart, hvilken effekt anmodning fra